

IZNENADNA POJAVA MIHAJLA PANTIĆA U CENTRU KALGARIJA

U četvrtak, ili je to, možda, bio petak, nema tome više od tri-četiri dana, dok sam hodao centrom Kalgarija, ugledao sam Mihajla Pantića. Nisam mogao da verujem svojim očima! Mihajlo je već dva puta dolazio u Kalgari, ali uvek mi se blagovremeno javljao, išao sam da ga dočekam na aerodromu, pokazivao sam mu razne gradske znamenitosti i Stenovite planine na horizontu dok smo se vozili prema našoj kući, i sada nisam mogao da razumem šta ga je nagnalo da dođe bez javljanja. Najbolje je, pomislio sam, da ga stignem i priupitam, i počeo sam da se guram između prolaznika, ali tada mi je, kao u mojoj priči, put preprečio pijani Indijanac i zatražio sitninu. Dok sam izvukao nekoliko novčića iz džepa i oslobodio se nasrtljivca, Mihajlo se negde izgubio. Došao sam do ugla, pogledao sam levo, pogledao sam desno, ali on kao da je u zemlju propao. Zastao sam i počeo se po glavi. Postojalo je samo jedno objašnjenje, odnosno, samo jedno objašnjenje mi je padalo na pamet: mora da je ponovo naišao na onu rečenicu koja mu je jednom utekla, ima tome petnaestak godina, i nikada više nije uspeo da je nađe, pa se odmah bacio u trk za njom. I ja bih jurio takvu rečenicu, samo kada bih znao kako izgleda, pa čak i ako ne znam, poleteo bih za njom, jer takve rečenice, koje udaraju, napisao je Mihajlo, kao orgazam, vredi juriti, makar posle morao da je vratim vlasniku. Nevolja je bila u tome što nisam znao kojim putem da krenem, nisam video ni rečenicu ni Mihajla, a veče se polako razvlačilo preko neba i uskoro će, znao sam, stići noć, noć uvek stiže posle večeri, i tada, u mraku, svaka potraga biće zaludna. Do jutra, ako je hitra, a ima takvih, ta rečenica može da stigne do američke granice i ode u Montanu, gde Mihajlo, ma koliko bio uporan i brz, ne bi mogao da je prati. Istina, mogao bi on i ranije da odustane, da me pozove telefonom i podseti da je njemu, ruku na srce, dragocenije odsustvo te rečenice nego njeno prisustvo, i da on već godinama, kad god ponovo naleti na nju, ne trči za njom da bi je uhvatio, nego da bi je oterao što dalje od sebe. Ona je dragocena, rekao bi mi Mihajlo, zato što je nema, te tako može da se pretvori u hiljadu drugih rečenica, a da je tu, zapisana, bila bi samo to što jeste, ništa više, i njeno postojanje bilo bi, u stvari, njeno trošenje. Dobro, rekao bih, gde si ti sada, ali telefonska veza se prekinula, u slušalici je vladala tišina, što ne pamtim da se ovde desilo, gde su telefonske linije besprekorne i gde telefona ima mnogo, mnogo više nego ljudi. Taj prekid mi više liči na razgovor između Novog Beograda, gde Mihajlo izistinski živi, i Zemuna, mog grada, ali otkud sada ja u Zemunu? Jednog trenutka sam u centru Kalgarija, drugog trenutka sam u stanu u Zemunu, gde osluškujem tišinu koja se izliva iz telefonske slušalice. Okrećem brojeve na starom telefonu, pritiskam dugmad, ali sve je zaludno, telefon je mrtav. Gde li je sada Mihajlo, gde je njegova rečenica? Zbog vremenske razlike, u Zemunu počinje da sviće, još malo pa ću moći da vidim Dunav. Onda se setim da je danas subota; u Kalgariju je još uvek

petak, ali u Zemunu je subota; subotom Mihajlo uvek ide na zemunsku pijacu, ne propušta taj užitak, sto puta mi je to rekao. Odlazem slušalicu, okrećem se i, umesto da se nađem pred kuhinjskim vratima mog zemunskog stana, zatičem sebe u staklenoj bašti na petom i šestom spratu tržnog centra u Kalgariju. Tu sam nekoliko puta dovodio Mihajla da posmatramo podgojene šarane koji plivaju zamršenom mrežom kanala i jezeraca. Ovo je moje omiljeno mesto u ovom gradu, rekao sam Mihajlu, kao što kažem svakome koga tu dovedem, s tim što mi je, rekao sam Mihajlu, omiljenije zimi nego leti, jer zimi, kada je napolju minus dvadeset, staklena bašta postaje san na javi, svojevrsno utočište, trijumf tehnologije nad čudima prirode. I tu me je Mihajlo prekinuo, pokazao mi šarana koji je bio toliko debeo da nije više ni plivao, a ja sam onda prekinuo njega i pokazao mu indijanske maske koje su pokrivala jedan zid, ali on se i dalje osvrtao prema onom debelom šaranu, pa sam mu predložio da pođemo kući. Izašli smo i zatekli se na zemunskoj pijaci. Ne, nismo bili na pijaci, već na zemunskom keju. Stajao sam u senci drveta i gledao kako mi se Mihajlo približava. U svakoj ruci je držao po dve kese sa voćem i povrćem, sirom i mileramom, slaninom i parizerom, a iz jedne je virio riblji rep. Nadam se, rekao sam Mihajlu, da to nije onaj šaran iz Kalgarija. Ne treba da brinem, odgovorio je Mihajlo, jer on nikada, rekao je, ne meša život i priče. Život je za njega, rekao je, samo život, dok su priče samo priče, ništa više. Nisam mu poverovao, ne znam zašto, ali kada sam posegnuo za kesom iz koje je virio riblji rep, nje nije više bilo. Podigao sam pogled prema Mihajlu, ali i on je nestao. Iščezao je i kej, i nisam više stajao u senci krošnje, već sam sedeo za kompjuterom u mojoj radnoj sobi u Kalgariju, trudeći se da budem što tiši da ne bih probudio Mihajla koji je spavao u našoj gostinskoj sobi. Dug je put od Novog Beograda do Kalgarija, zaslužio je da se odmori, a kada ustane, moram da ga priupitam za onu njegovu priču u kojoj sa ocem, ako sam dobro upamtio, odlazi na fudbalsku utakmicu. Od svih njegovih priča, ta mi se najviše dopada.